

25

V pekařství je spousta lidí, nad pultem poletují mouchy, prodavačky kmitají a nestačí. Anna se prolamuje pod tíhou nákupu a po čele jí stéká pot. Kew postává poblíž a náruč má plnou zeleniny a ovoce. Máme léto a horkost slunce, dlouhý den a volno. Ta tam je zase ta zlá doba. Narodilo se nám krásno.

Jdou společně domů, nejdřív sprcha, potom spánek a odpoledne hurá do světa. Na rohu silnice si stopnou nákladák, jedou a jedou, s batohy plnými a se zeleným spacákem. Střídají místa a zastaví až navečer, objímány smrákáním dne v očekávání zítřejšího tepla a krásna.

V hospodě u stráně je plno. U pípy motá se otylý číšník, za stoly nacpaní dělníci dřímou.

Chuť a síla piva, uzeniny s hořčicí a tři dny starým chlebem, chuť letního slunovratu, komářích štípanců a spálených paží.

Chce se jim teď spát, a nemají kde. Je to krása, nemít se kde vyspat, nemít domov, vlastní polštář. Klimbají nad druhým pivem a poslouchají rámus pivnice, nadávky v prostoru smradlavého kouře. Mlčí. Možná by se ani neslyšely, kdyby chtěly něco vyslovit.

Vzadu u kamen začali zpívat tři dědci. Zarostlí, špinaví, bezzubí, veselí. Jeden vytáhl bůhví odkud tahací harmoniku a spustil starou odrhovačku. Přidaly se.

Další den, den po probdělé noci, je vedro až k zalknutí, bezvětří a únava. Šlapou mokrou loukou až k troskám bývalého hradu a pod jeho zdmi mají ustláno v trávě, která je vyšší než ony samy. Odkládají šaty, motají se, rozkládají spacák. Usínají si v náručí.

Pak jde všechno nanovo, další den a další noc, lidé, auta, silnice, noha nohu mine. Poslední večer tráví se dvěma cizinci, vyprávějí si (hlavně rukama) a jdou spolu spát do stodoly. Děvčata nahoru na slámu a kluci pod trakaře, nejdřív si na ohni upečou malé kuře, tajně chycené na jakémsi venkovském dvorku, plném kuřinců, prachu a peří, zapijí zvětralým pivem a good night, byl to prima den, prima putování, auf wiedersehen zítra.

Špinavé odemykají svůj byt, pohazují věci, otevírají okna, unavené se sprchují. Horká čokoláda a opět do práce. Anna usedá za stůl, rozkládá skripta, papíry, rozlijí šálek a poleje si stehna. Kew se obléká do trikotu, balí si nohy do vlny a igelitu, cvičí, pouští nahlas hudbu, odstraňuje kusy nábytku do koutů, občas usrkne z láhve vody, občas se posadí vedle Anny na modrou židli.

Dávno je noc, dávno předržely první spánek. Anna se bojí nastávajících zkoušek. Kew zjistí, že přibrála na váze – takové banality. Potom si spolu hrají jako infantilky, prohlížejí si milovánka Bosche – jdou na půdu, aby si nanosily to, nač Anna už skoro a téměř a málem zapomněla, a to, co Kew ještě neviděla. Čtou si, vyprávějí, vzpomínají na včerejšky, vracejí se na silnici, k řece a do zájezdních hospod.

Další den navštíví dětský domov. Rozhodnou se vzít si na několik dnů malého chlapce k sobě domů. (Bylo by to fajn.) Potom jdou k rodičům Anny, pomáhají uklízet a krmit tatínka, poslouchají Enrika Carusa (toho máma zbožňuje), naobědvají se a běží na přednášku o Bergmannovi s ukázkami filmů. Večer do divadla na parodii *Johanka z Arku*. Po skončení výstava fotografií jednoho kamaráda z domu. A spát. A proč tohle všechno? Proč tolik najednou? Končí se něco? Stíhá se co?